

Андрей Воронин
ТОВАР ЗА СЛЕПИЯ

Андрей Воронин
Груз для Слепого
АСТ – Москва

© Розалина Евдокимова, перевод, 2007, 2011 г.

© Орлин Атанасов, художник, 2011 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, 2011 г.

ISBN 978-954-398-116-8

Крале на криминалния роман

Андрей Воронин

ТОВАР ЗА СЛЕПИЯ

Превод от руски Розалина Евдокимова

ÃËÀÀÀ ÌÚÐÀÀ

Страшно е да си помисли човек какво може да се случи, ако се слоят в едно жаждата за мъст, умът, безпощадността, парите и знаенето на тайни. Половин беда е, когато този, в когото това се е въплътило, гори от ненавист конкретно към някого, но ако ненавижда всички... ако информацията, която притежава, е държавна тайна, и то не фалшива, а действително истинска... ако са му известни секретните разработки на технологиите на забранени видове оръжия, ако знае къде е слабото място във веригата на засекретявания, но е готов във всеки момент да заработи като конвейер на масовата смърт...

Такъв човек може да се вземе за Господ Бог, на когото му е съдено да извърши Страшния съд над хората.

Мъжът, слаб, леко прегърбен, се събуди още преди да звънне будилникът. Нервно потри очите си, погледна през прозореца и се надигна тежко от леглото. Без да обуе пантофите си, с тътреща походка тръгна към банята. Водата зашуртя. Мъжът изплакна лицето си със студена вода, след което пусна горещата и започна да се бръсне. Макар че ръцете му леко трепереха, движенията му бяха точни и премерени.

– Е, какво, Александър Михайлович – обърна се мъжът към изображението си в огледалото, – приличаш на дявол! В ковчега ги слагат по-красиви.

И наистина от огледалото в него се вираше уморено бледо лице с жълтеникави тъмни кръгове под хлътналите очи.

„Даа, а преди беше красив мъж! Какво направиха с теб мръсниците!“

Намокри дланите си с вода и старателно приглади късо подстриганата си посивяла коса. След десетина минути мъжът излезе от банята по халат и се насочи към кухнята. Движенията му вече бяха станали по-уверени и по-точни. Като погледна гнусливо препълнения тежък кристален пепелник и останалите в пакета няколко цигари, с тежка въздишка изсипа фасовите в кофата за боклук.

„Трябва да се откажеш от всички излишни неща – цигарите, силното кафе, алкохола. Трябва да се откажеш... Иначе съвсем ще загазиш, Александър Михайлович. Да, да, ще загазиш...“ – мислеше си стопанинът на дома и жадно започна да пие сок.

Когато изпразни високата чаша, мъжът сложи на печката чайника и седна в креслото.

Кой можеше да си помисли, че така ще се подреди съдбата му! И той – Александър Михайлович Скобелев, полковник от ФСС, на чиято бърза и блестяща кариера завиждаха мнозина от колегите му, ще живурка сам, без работа и в малък, нищо и никакъв апартамент!

Полковник Скобелев беше затаил у себе си обида срещу целия свят, включително и срещу началството. Досега всичко вървеше добре. Ценяха го. Колко блестящи операции бяха проведени под неговото непосредствено ръководство! Избледняваха наградите, грамотите прашасваха... А причината за всичко това бяха две досадни грешки и два пропуска. И той – Скобелев – е вече никой! Сравниха го със земята, натикаха го в калта. Дори искаха да го лишат от званието му.

Първите две седмици полковник Скобелев буквално не можеше да си намери място. Дори му се искаше да се самоубие. Но нещо го възпря. Той не можа да разбере що за чувство беше това, което не му позволи да дръпне спусъка на пистолета. Едва чак след месец или може би два Александър Михайлович Скобелев постепенно осъзна, че единствено чувството за мъст не му позволи да се самоубие. Той трябваше да отмъсти. Да отмъсти на всички, които незаслужено

го обидиха, които го сравниха със земята. На тези, които го натикаха в калта.

„Отмъщението ми ще бъде страшно. Всички ще се разтреперят, когато разберат какво им готвя. Те нищо не подозират и си мислят, че със Скобелев вече е свършено, че са се справили с него завинаги, че вече никога няма да мога да се изправа на крака. Какво от това, нищожни завистници, мислете си, надявайте се! Как ли ще се почувствате, когато се случи това, което съм намислил? Пребледнели и треперещи ще скачате от прозорците на разкошните си кабинети, ще се застрелвате, ще гълтате сънотворни в огромни дози. И тогава аз ще се надсмея над вас, така както вие ми се присмивахте! Мръсници! Нищожества! Решихте да се разправите с мен, с човек като Скобелев? Но това няма да ви се размине даром. Никому не позволявам да се гаври с мен и не ме вълнува какви постове заемате, с каква власт сте облечени, колко души ви охраняват и на какви кресла седят задниците ви. Не ме вълнува и колко звезди имате на пагоните. Всички ще бъдете нещастни и ще се давите във вашата жлъч. Ще съжалявате, че сте се родили!“

Такива мисли, разбира се, го изтощаваха и довеждаха до безсънни нощи. Но Александър Михайлович Скобелев като че ли беше от желязо. Мозъкът му работеше бързо и ясно, а организъмът му напълно се справяше с тежестите на дългата и изморителна борба. Точно това беше необходимо за осъществяването на плана за отмъщение, съставен от полковника в оставка от ФСС. А той твърдо беше решил да се разправи със своите врагове.

„Да, да, днес трябва да се срещнем. Трябва да поговоря с някого за това. Надявам се, че ще ми помогнат да реализирам плановете си. Омразата, обединена с парите, е гърмяща смес. Колко ли е часът?“

Скобелев присви очи и погледна циферблата на будилника, след което бързо отиде и изключи звъненето. Точно след пет минути будилникът трябваше да му съобщи, че е започнал новият ден и е време за ставане.

През целия си живот Александър Михайлович ставаше

точно в шест часа. Будилника по-скоро изпользваше по навик. За двайсетте си години служба о.з. полковникът нито веднъж не се успа, нито веднъж не закъсня за работа. Събуждаше се неизменно по-рано от пронизителния звън.

„За какво ми е необходим будилник? – гледайки часовника, си помисли той. – Може да го изхвърля в кофата за смет – нека там си тиктака. Не, не бива. Ще ми трябва още. По стрелките му ще броя минутите и часовете, които съм отпуснал на моите врагове. Именно по твоите стрелки! – с трепереща длан Скобелев нежно погали хладния метал на корпуса и изпъкналото стъкло над циферблата. – Да, именно теб ще гледам и ще чувам изстрелите, когато моите врагове един по един започнат да си отиват от живота. Именно теб, стар и изпитан будилнико. С вяра и истина си ми служил двайсет години. Ти си железен, но аз съм по-здрав от теб. Още като лейтенант те купих, а сега...“

Полковникът в оставка си спомни колко пъти се е карал с жена си, когато тя е искала да изхвърли стария будилник.

– Не – казваше ѝ Александър Михайлович, – ти можеш да си купиш какъвто искаш часовник, но остави този будилник на мира. Той си е мой!

Скобелев се отнасяше към него с уважение, както и към наградите си, пазени в горното чекмедже на бюрото. За него будилникът беше нещо като талисман. „Докато той е цял, ще съм жив и аз“ – мислеше си понякога Александър Михайлович.

Точно в два, благополучно избавил се от опашката след себе си, Александър Михайлович Скобелев влезе във входа на една съвсем обикновена сграда на проспект „Мир“. На третия етаж вече го чакаха. Апартамент като апартамент, най-обикновен, обзаведен със стандартни мебели. Двама бизнесмени бяха наели жилището за тайни срещи. На улицата дежуряха бодигардове.

Александър Михайлович измери с поглед здравите момчета в сака от туид, с пистолети в джобовете и с малки радиостанции.

„Е, какво пък, Баришев и Наумов са взели мерки за сигурност“.

Но и о.з. полковникът беше направил необходимото. Влизайки в магазин, той се откачи от един от упоритите сътрудници във ФСС – младичък лейтенант, който вървя след Скобелев цял час.

Като позвъни на вратата, Александър Михайлович застана така, че да го видят добре през шпионката. Вратата се отвори.

– Кой идва! Какви гости! – зарадва се едър широкоплещест мъжага, протягайки за поздрав огромна длан.

Александър Михайлович здраво стисна потната ръка и влезе в апартамента.

– Събличайте се и заповядайте. Ще ни погостувате – каза Пьотър Баришев. – Ние с Андрей вече ви очаквахме.

За разлика от своя приятел, Андрей Наумов беше невисок, почти с глава по-нисък от Скобелев и два пъти по-слаб от Пьотър Баришев. От цялата му външност се запомняха единствено грижливо поддържаните му тънки мустачки и малките очички. През цялото време пръстите му шаваха, като че ли връзваха възелчета от невидими конци. Този навик на Андрей Наумов дразнеше Скобелев. Но какво да се прави – навикът е втора природа. Трябваше да се примири с това.

– Влезте, заповядайте.

– Благодаря.

Той си свали палтото, подаде го на Баришев и влезе в стаята. Ръкуването с Андрей Наумов беше малко нервно. Скобелев седна във фотьойла, а Баришев и Наумов се настаниха на дивана срещу него. На масичката пред тях имаше няколко бутилки с коняк, плодове, бонбони, а върху пластмасов поднос – множество чисти чаши. Веднага три от чашите бяха сервирани на масичката.

– Коняк? Водка? Вино? – поглеждайки в очите Скобелев, попита Пьотър Баришев, като триеше огромните си длани в облегалките на дивана.

– По-добре коняк. Навън е влажно и противно.

– Да, да, коняче. Андрюша, наливай!

Андрей Наумов бързо напълни чашите и премести в средата на масата пепелника.

– Не пуша – каза Александър Михайлович Скобелев и с неприязън погледна искрящия кристален масивен пепелник.

– Как не пушите? – изненада се Баришев.

– Ето така. От тази сутрин спрях цигарите.

– Ооо! – провлече Баришев. – Аз двайсет пъти ги спирах и толкова пъти отново пропушвах. – Той сложи пред себе си отворен пакет „Марлборо“ и позлатена запалка „Зипо“.

– Казах – не пуша.

– Няма да ви насилвам – миролюбиво изрече Баришев, – но мисля, Александър Михайлович, че няма да имате нищо против, ако ние пушим? Знаете, че нервите ни не издържат.

– Все ми е едно.

– Няма ли да ви дразни димът?

– Отново излишно изкушение.

– Тогава – нито едното, нито другото – излъга Скобелев, макар че конвулсивно преглътна слюнката си, гледайки яркия пламък на запалката.

– Е, вижте там. Ако ви се прииска, моля, пушете.

– Не ми се ще – Скобелев стисна силно облегалките на фотьойла, от което кокалчетата на ставите му побеляха. – Аз чакам – добави той, като първо погледна в очите Баришев, а след това улови погледа и на Наумов.

– Сумата, която ни казахте, е космическа. Това ви казах още в самото начало.

– Така ли?

– Да, това са много пари – повтори Андрей Наумов и започна да щрака със запалката. Най-после ръцете му си намериха занимание.

„Сега той ще си играе със запалката до края на срещата“ – отбеляза наум Скобелев.

– И какво по-нататък? – монотонно се интересува той, гледайки чашката с коняк.

– Сумата е огромна. Но нашите партньори са съгласни да я платят на няколко вноски. Ако, разбира се, това ви уст-

ройва, ние ще продължим преговорите. Ако не, не можем да направим нищо – поде инициативата Баришев.

– На колко вноски? – отново лаконично попита Скобелев.

– Три. Ние разбираме, че за изпълнението на операцията на вас ви е необходим първоначален капитал.

– Несъмнено. За това аз ви казах и миналия път. И това е главното ми условие.

– Значи част от сумата ще получите веднага. Ако искате, още днес. Втората част – при предаването на товара, а третата – най-голямата – едва след като нашите партньори се убедят в качеството му и удостоверят, че именно за това е ставало дума.

– Това, което вие обещахте – допълни Наумов.

– В това не може да има никакво съмнение – спокойно и студено, отпивайки малка глътка коняк, отсече Скобелев и забарабани с кокалчетата на ръката си по облегалката на креслото.

Двамата бизнесмени се спогледаха.

– Да уточним, Александър Михайлович, колко ще е нашето.

– Какво имате предвид?

– Прекрасно разбирам колко сериозна и опасна е тая работа. Ние с Андрей рискуваме. Рисуваме много.

– Че какво чак толкова рискувате? – изкриви в усмивка преbledнелите си устни Скобелев, разкривайки жълтеникавите си зъби.

– Ами рискуваме всичко и на първо място живота си.

– Мисля, че милион са достатъчно?

– Тъкмо за такава сума искахме да поговорим – каза Андрей Наумов, поставяйки на масата блестящата запалка.

– Тогава да смятаме, че сме се разбрали – побърза да изрече Скобелев.

– Е, хайде да уточним подробностите. Какво количество от това вещество предполагате, че ще може да доставите?

– Имате предвид колко броя? – преминавайки на странен жаргон, разбираем само за посветените в тайната на опера-

цията, произнесе Александър Михайлович Скобелев, като гледаше в неспокойните очи на Андрей Наумов.

– Да. Колко единици от стоката можете да доставите, гарантирано?

– Не по-малко от петнайсет.

– Петнайсет контейнера? – Пьотър Баришев изведнъж почервения.

– Да, не по-малко от петнайсет единици. Това е сериозна сделка, затова и парите са толкова.

– А ако операцията се провали?

– Тогава няма да си получа моите пари – кротко подхвърли Скобелев.

– Полковник, тогава не само че всички ние няма да получим нищо, а и ще ни убият.

– Не за първи път се занимавам с подобна операция, така че няма защо да ме плашите.

– Занимавали сте се – остро отбеляза Пьотър Баришев, наливайки си коняк.

– Занимавам се, а не занимавал. Вие дори не можете да си представите какво е трябвало да правя преди. Там ставаше дума не за такива пари.

– Но вие знаете, че нашите приятели не са чак толкова богати.

– Това не ме интересува – отбеляза Скобелев, вдигайки чашата и затопляйки коняка в ръцете си. – И ми е неприятно, че ги наричате приятели.

– Да, вие наистина сте удивителен човек – бързо изрече Андрей Наумов, запалвайки цигара и нервно дръпвайки от дима.

Гледайки двамата успели бизнесмени, Александър Михайлович Скобелев безпогрешно се досещаше, че такива пари те никога не бяха получавали като комисиона и всичките им сделки са били нищо в сравнение със замисленото.

– Александър Михайлович, ние рискуваме повече от вас – тихо промълви Пьотър Баришев. – И ако вашата доставка превиши петнайсет единици, комисионата ни също ще трябва пропорционално да се повиши.

– Тя ще нарасне пропорционално с още един милион – подхвърли предварително подготвената си реплика о.з. полковникът от ФСС.

Седящите срещу него мъже пребледняха. Действително сделката беше огромна, но и много опасна. Искаше им се да забогатеят, а Скобелев ликуваше в душата си. Той разбра, че всички негови желаниа ще бъдат взети под внимание и изпълнени, че сделката може да се смята за уредена. Сделката си е сделка, но между другото стоката за продажба все още не беше у него. Макар и да беше вече обмислил как ще проведе операцията, как ще получи оръжието и как ще го предаде на бандитския генерал Дудаев, като използва двамата ламтящи за баснословна печалба търговци мошеници. Това в краен случай, а в идеалния...

„Мълчи, мълчи... – заповядваше си Александър Михайлович. – Главното беше първоначалният капитал“.

Операцията – това бяха неговите трудности и заради тях той поиска такава внушителна сума от правителството на Ичкерия. И точно затова Скобелевият дял беше толкова огромен.

– Можем ли да смятаме, че сме се разбрали? – любопитно проблесна с малките си очички Наумов и зиморничаво сви рамене.

– Може да смятаме.

– Трябва да уточним някои детайли – вече спокойно и поделово изрече Пьотър Баришев, като се намести по-удобно на дивана и извади от коженото си куфарче малък бележник със златни ъгълчета.

– Не трябва да записвате нищо.

– Аз и не се каня – обясни Баришев. – Просто искам да имам пред очите си календар.

– Така може – не възрази Скобелев.

Обсъждането на подробностите отне много повече време, отколкото самата сделка. Мъжете спореха, не се съгласяваха. А Александър Михайлович се досети, че стоката е необходима на Дудаев за конкретна дата, че ако генералът се реши да я използва, това ще бъде в навечерието на изборите за руски президент.

Бутилката с коняка, чашите, пепелникът бяха отместени в края на масичката. За учудване на полковника от ФСС Андрей Наумов прояви невероятна неотстъпчивост. Той се бореше за всеки един ден, явно отстоявайки уговорените порано с президента на Ичкерия срокове.

– Добре, господа, смятайте, че решихме всичко. Стигнахме, както обичаше да казва един известен политик, до консенсус.

Баришев и Наумов се захилиха.

– Ако онзи политик не беше забъркал кашата с консенсусите и nonsensусите, щяхме да видим пари на куково лято.

– Е, да пием за негово здраве – предложи Скобелев и бутилката и трите чаши отново се озоваха в средата на масата.

– За успеха! – възкликна Наумов.

Мъжете се чукнаха и пиха. Тримата поседяха още няколко минути мълчаливо, сякаш очакваха още нещо един от друг.

Баришев взе радиостанцията:

– Всичко нормално ли е? – попита той спокойно и уверено. Като чу отговора, се обърна към госта:

– Александър Михайлович, всичко е наред. Ако трябва, ще ви откарат някъде по-близо до центъра.

– Не, благодаря ви – отвърна Скобелев. – По-добре аз сам. Така е по-спокойно и сигурно.

– Както ви е удобно. Наше задължение е да ви предложим, а ваше право – да откажете – с търговско достойнство подхвърли Пьотър Баришев и се изхили, облизвайки пълните си устни.

Александър Михайлович рязко стана от фотьойла.

– Утре бих искал да получа първата част от парите. Те ми трябва за началото на операцията.

– Няма проблем. Утре парите ще бъдат у вас. Ще успееш ли? – обърна се към Андрей Наумов Пьотър Баришев.

– Разбира се, че ще успея.

Лейтенантът, загубил Скобелев в магазина, беше много изненадан, когато внезапно забеляза полковника в оставка на съседната улица. Александър Михайлович седеше на пейката и хранеше гълъбите, късайки малки парченца от прясна франзела.

ÃËÄÄÄ ÄÒÎÐÄ

Измина седмица. Полковникът от ФСС в оставка Скобелев се зае с детайлната разработка на операцията по открадването на химическото оръжие от складовете в Чапаевск. Александър Михайлович прекрасно разбираше, че това е сложна работа и няма да е лесно. Трябваше всичко да се предвиди, да се пресметнат и подготвят различни варианти и да успее. В тази операция залагаше живота си и именно от нейния резултат зависеше по-нататъшната реализация на следващите му планове. Ако не получише контейнерите с химическото оръжие, безсмислено беше да си мечтае за страшното отмъщение срещу своите врагове. Така както беше безсмислено да си мечтае да убие мечка, ако излезе на лов без пушка и патрони. Единствено притежаването на страшното оръжие можеше да му донесе победа.

Но и още една мисъл не му даваше мира и му пречеше да спи спокойно. Той трябваше да се срещне и с още един човек и да му предложи контейнерите с химическо оръжие във военните складове в Чапаевск.

Сега той седеше в едностайния си апартамент и очакваше нужния човек. На вратата се позвъни три пъти. Александър Михайлович взе за всеки случай пистолета, пусна го в джоба си и бавно тръгна към вратата. Притисна гръб към стената и тихо попита:

– Кой е?

– Свой – чу в отговор пресипнал глас.

Чак след това Скобелев погледна през шпионката. След което щракна ключалката и без да бърза, отвори вратата. Прага прекрачи висок мъж с рижи мустаци.

– Забавих се малко, защото внимавах дали няма някого след мен.

– Е, и...? – изръмжа полковникът.

– Нищо. Чисто е.

– Влизай и се събличай.

Мъжът свали топлото яке и разкърши като спортист раменете си.

– Влизай и сядай. Надявам се разговорът да не бъде дълъг.

– Ще видим – каза мустакатият.

– Слушай, Перевалски, работата е много сериозна. Парите са прекалено големи. Но, общо взето, това теб не бива да те интересува.

– За едни – големи, за други...

Седнаха и бившият полковник заговори стегнато, както началник разговаря с подчинения си, давайки му заповеди.

– Сам определяй броя на хората, но да не са повече от десет. И всичките трябва да са сигурни. Не запознавай никого с хода на операцията.

– Та и аз самият, Александър Михайлович, не знам както трябва какво ще правим.

– На място ще ти кажа и уточня всичко. И се разбери за вертолета...

– Но това са огромни пари!

– Няма да се стискаме. Ще си ги върнем многократно.

– Къде да търся хора? Сред нашите ли?

– Не, по-добре външни, които не познават нито теб, нито мен.

– Разбрах – по военному стегнато отсече Николай Перевалски, майор от спецчастите, вече в оставка.

– Документите, картите, удостоверенията ще получиш на място. С тях ще се заема аз.

– Колко да обещава на хората?

– За тези, които ще бъдат включени непосредствено в операцията, мисля, че са достатъчни по десет хиляди.

– Малко са – каза Николай Перевалски, поглаждайки с палец рижавите си мустаци. – Все пак това води до най-строгото наказание...

– Ако им предложиш повече, ще възникнат излишни въпроси. Когато са замесени такива суми, човек оглупява и започва да се хвали, да крои планове и главата му е заета вече с друго.

– Знам къде да намеря хора.

– Мисля, че не е проблем да намериш хора – оголвайки жълтите си зъби, се усмихна бившият полковник от ФСС.

Той вече знаеше, че на тези хора парите няма да им трябват, защото ще се наложи свидетелите да бъдат ликвидирани. Как, къде и на какъв етап да се свърши тази черна работа, засега полковникът не беше решил. Но че ще се наложи да се отърват от свидетелите, той добре знаеше.

– За кой ден е насрочена операцията? – поинтересува се бившият майор от спецчастите.

– Слушай, Перевалски, твърде много любопитстваш. Трябва да знаеш единствено това, което ти казвам. И желателно е да не задаваш излишни въпроси. С това запазваш живота си.

– Какъв живот? По дяволите този живот! – измърмори майорът и отново поглади мустаците си.

– Ти какво все се гласиш – сдъвка го бившият полковник.
– Като че се стягаш за среща.

– И какво от това?

– Време е да се разделим – кратко подхвърли Скобелев и се загледа в очите на своя събеседник.

От погледа му тръпки побиха виделия толкова много неща майор от спецчастите.

„Мръсник е този Скобелев“ – помисли си той и добродушно се усмихна.

– Вероятно си мислиш, че съм мръсник? Правилно мислиш, Перевалски, аз наистина съм такъв. Но като се захвана за работа, докарвам я докрай и нищо не може да ме спре. Разбра ли?

– Мога ли сега да получа някакви пари?

– Ще получиш.

Полковникът се привдигна, дръпна чекмеджето на бюрото, взе оттам две пачки стодоларови банкноти и ги хвърли на дивана. Тежките пачки паднаха до ръката на майора. Пръстите с ризи косъмчета хищно се свиха, а ръката по волята на стопанина ѝ се протегна към парите и започна да ги опипва.

– Истински са, Перевалски, не се вълнувай. Направо от банката са.

– Твърде нови са.

– Ти не харесваш ли нови? Обичаш вмирисаните и изтърканите мръсни чорапи?

– Новите пораждат подозрение.

– У кого? – осведоми се о.з. полковникът.

– У тези, с които ще се наложи да се разплащаме.

– Ами ако няма какво да правиш, майоре, вземи всяка една банкнота и я смачкай. Избърши си задника. Това е дълга и мудна работа, а за да я ускориш, мога да ти предложа да вземеш очистително.

– Няма да се занимавам с това – промърмори майорът. Взе парите и подхвърли пачките върху дланите си.

– Какво, никога ли не си държал такива суми в ръцете си?

– А, не, случвало ми се е да държа и много повече. Някога се подвизавах като инкасатор, превозвах торбите с пари от една банка в друга.

– И много ли превозваше?

– Милиони – излъга майорът.

– Милиони, казваш?

– Е, може и по-малко да са били – с нежелание се поправи Перевалски.

– И аз си мисля, че са били по-малко. Знаеш, че разликата е голяма, когато държиш в ръце своите собствени и когато превозваш чуждите. Своите са като собствената жена, можеш да я трепеш, можеш да я мачкаш. А към чуждата жена и отношението е съответно.

Перевалски смръщи чело, спомняйки си своята любовница, съпруга на приятеля му. Наистина е прав полковникът. Ако пред жена си майорът можеше да изтърси някоя гадост, да псува или да я блъсне по рамото, да я плесне по бузата, то към любовницата подобно отношение беше невъзможно.

– Прав сте, Александър Михайлович.

– Слушай, Перевалски, хайде да се разберем веднъж завинаги: да не чувам повече своето име и фамилия.

Майорът извъртя глава и погледна косо полковник Скобелев.

– Ще ти обясня сега. Ти ще трябва да ме наричаш само „полковник“ и толкова. Можеш да ми говориш на „ти“, мо-

жеш на „вие“... Както ти е по-удобно. Но нито фамилията, нито името ми трябва да прозвучават. Забрави ги и ги изтрий от паметта си.

– Разбрах всичко, Полковник – трудно се обърна езикът на Николай Перевалски. – А вие как ще ме наричате?

– Как ти харесва? Как те нарича твоята любовница?

Майорът почервения и очите му суетливо заиграха.

– Така се обръщат само жените. Ние с вас да не сме педали? Може да ме наричате Майора.

– Добре, Майоре. Знам номера на телефона ти и ще ти позвъня веднага щом се наложи. А сега се заеми с кадровите въпроси.

– Разбрах, Полковник.

– Кадрите решават всичко, както казваше един известен човек, между другото, също мустакат като теб.

– Да не би Сталин?

– Да, Сталин.

– Знам.

– Юнак.

– Полковник, няма ли да ми предложите да пийна?

– При мен нито се пие, нито се пуши. И предупреди хората си: ако видя някого пиян, ще стане труп.

– Защо така? Преди да почне работа, за мъжа е полезно да пийне.

– Зависи каква е работата. Слабаците пият, преди да чукаят, за да не свършат бързо. А на мен ми е нужно всичко да свърши много бързо.

Явно Майора се суетеше, като не се решаваше да попита за нещо Полковника. Скобелев се усмихна отново, оголвайки жълтите си зъби.

– Искаш нещо да ме попиташ ли, Майоре? Питай, не се стеснявай!

– Аз колко ще получа?

– С тебе се разбрахме.

– Искам още един път да го чуя.

– Ако всичко мине нормално и завърши благополучно, ще получиш петдесет хилядарки.

– Ясно.

Майора се надигна с някаква странна усмивка, контрастираща с решителното изражение на лицето му. Тя много-много не отиваше и на погледа му. Той явно не вярваше, че може просто ей така, отлитайки някъде за седмица, да получи толкова много пари, па макар и за престъпление.

– Не си измислям. Ще получиш тези пари. А сега тръгвай, защото аз трябва още да поработя.

Майора напусна жилището на Скобелев.

Александър Михайлович крачеше из стаята, приближавайки се ту до единия, ту до другия прозорец. Повдигайки щорите, поглеждаше към улицата. На бледожълтото му лице беше застинала маска на презрение към целия свят. Очите му издаваха работата на мисълта. Силните пръсти от време на време потреперваха. Бившият полковник почукваше по перваза с връхчетата на ноктите си, отмервайки тактовете на марш от Шопен.

„Труп си, мустакати Майоре, труп си. Макар още да не знаеш за това. Всички ще бъдете трупове. Само Скобелев ще остане жив. Единствено той и никои друг“.

След около час и половина на вратата отново се позвъни и на прага застана набит мъжага с двудневна брада. Чак когато мъжът свали каскета и изтри с него челото си, Скобелев го покани да седне. Александър Михайлович умееше да прави паузи. Гостът се отпусна на дивана, пружините изскърцаха и полковникът прецени, че неговият посетител тежи не по-малко от сто и петдесет килограма. Наистина, мъжът беше здравеняк и много приличаше на мечка. На обветреното му почерняло лице светлееха големи плешивини.

– Каква е моята работа?

– Ти и още един човек трябва да ме посрещнете с товара. С кола.

– Какъв товар и колко?

– Това и аз все още не зная. Но колата трябва да бъде голяма.

– А какво е теглото на товара?

– Смятай около тон и половина.

Мъжът присви очи, потри бузата си и подсвирна.

– Тон и половина?

– Ти какво, смятал си да го превозиш с лека кола ли?

– Общо взето – да.

– Не, не става. Необходима ни е голяма кола.

– Микробус става ли?

– Не, няма да стане – кротко подхвърли Полковника. –

Трябва да е с каросерия. Засега габаритите не са известни. Могат да бъдат най-различни.

– А товарителница за товара?

– Това е товарителницата – Полковника извади от джоба си пачка долари. – Мисля, че с такава товарителница можеш да пътуваш от Владивосток до Москва и обратно.

Гостът обърна глава, внимателно се вгледа в пачката пари и закима в знак на съгласие. Изобщо този мъж не беше приказлив, а когато говореше, думите му излитаха направо от гърлото му като подплашени врани от короната на дърво в гробището.

– Добре, нека да е така, както казваш – подхвърли мъжът, преминавайки на „ти“. – За кога трябва камионът?

– През цялото време трябва да бъде готов за път.

– Трябва да го намеря.

– Това е твой проблем.

– Добре – каза гостът, пъхайки ръка в пазвата.

Това негово движение накара Полковника да настръхне.

„Да не дава Господ да измъкне сега патлак и да ме гръмне в гърдите или в главата, да вземе парите и да хване гората. Тогава моят план няма да се осъществи. Не стига че трябва да се страхувам от бившите си колеги, ами и своите могат да ме убият“. От тази мисъл очите на бившия полковник заблестяха по-ярко, като два горящи въглена.

– Разбра ли ме добре, Руслане?

– Разбрах – мъжът вдигна и протегна широката си длан.

Скобелев се досети какво иска гостът. Пачката долари премина от джоба на туидовото сако на Александър Михайлович в огромната и тъмна длан на госта и мигновено изчезна в бездънния му джоб.

– Защо през цялото време мъкнеш със себе си и патлак?
– заинтересува се полковник Скобелев, стискайки в джоба си дръжката на пистолета.

– За всеки случай.

– Какъв случай? Ти не ми ги разправяй на мен, Руслане. Всичко трябва да е точно. Да не дава Бог да те хванат преждевременно! Тогава язък ти за парите.

– Да арестуват Руслан... – въздъхна мъжът и се усмихна с не по-малко страховита усмивка от озъбването на полковник Скобелев. – Не се е родил още милиционерът, който да ме хване. Всичките ги виждам в ковчези.

– Добре, не се заричай. Тръгвай.

– Ще чакам да ми позвъниш – излизайки от апартамента, промърмори вечно недоволният Руслан.

Той си излезе, като държеше каскета в ръце, сякаш беше сгънат ненужен вестник.

След минута Полковника разтвори две от лентите на щорите и погледна към улицата. Набитият Руслан се приближи до джипа, дръпна вратата, леко се вмъкна в него. Пускайки струя дим, колата се откъсна от мястото си, изсвистя с гумите и се понесе по асфалта.

– Глупак! – прошепна полковник Скобелев. – Но какво да се прави, и с такива отрепки се налага да си имаш работа. Наистина, и той няма да векува.

ĂĚĂĂĂ ÔĬĂĂĂ

Капитан Лазарев изтри с опакото на ръката си потта от челото и погледна майор Боршчов.

– Искаше нещо да ми кажеш ли? – попита майорът подчинения си.

– Какво има за казване – разтвори ръце капитан Лазарев, – според мен тук нещо не е както трябва.

– Добре, и аз самият го разбирам това, но ти стой тихо. Не е наша работа да се ровим в подробностите – майор Борш-